

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. јуна 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. Рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Kamenic, (Srem) Sigmien). — Претплата и све што се тиче администрације паље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Славној господи.

Верујте ми, господо,
Блудња вам голема,
А од кавалерства
Ни искрице нема.

Нећете се никад
Подичити тиме
Што правите ветар
Да с' борите с њиме.

Дон Кихот корача
И потрза мача
Да војује бојак
Против ветрењача.

Та косовски помен
Векови су прегли
У нами угасит' —
Па га још зажегли.

Оставте нам с миром
Овај данак свети,
Који ником, ни чим
Не грози, не прети.

Оставте нас миру
Нашег осећања;
Не сметајте виру
Нашег удисања.

Не сметајте да се
Тихо загрлимо;
Не сметајте да се
Богу помолимо.

Заплести се лако
На мамац грехоте,
Ал је после тешко
Отрест' се срамоте — —

Политични преглед.

Ове године приповеда се много о незгодама које чине „голубачке мухе.“ Ја не идем у лов на те мухе, али једна ми је случајно и сама дошла, па кад сам је ухватио, не могу без приметбе да је пустим. Сомборски дечији лист „Голуб“ приповеда по турским изворима, како се на пољу Косову одликовао јунаштом Милош Кобилић, али не каже нам, да ли је то презиме прештампано из каквог хрватског календара, јер у овима се обично прича о неком Кобилићу, а заборавља се да је „обила мати родила обила јунака.“ Или „Голуб“ ваљда као вели: оно је онда било кобно време, па боље пасује и презиме Кобилић, јер ко би мислио, да ће и српски, па још дечији листови међу децом ширити погрдна имена најславнијим нашим јунацима. А најпосле, можда историци, који црпу из турских извора држе, да је правилније рећи „Кобилић“ него „Обилић!“ — Ово би питање требало да реше Руварац и Панпа Срећковић, али не у „Голубу“ или у „Невену,“ а „Голуб“ и други нестручни, а особито дечији листови нека дотле пишу по старом начину и по народним песмама, пак ће нам милије бити њихово голубије перо.

Али кад је већ реч о малим — дечијим — новинама, онда не можемо а да се не сетимо и „Малих Новина“ у Београду, и оне српске пословице: „жив нам био Тодоровић да се чини говорић.“ „Мале Новине“ постале су сада Гарашанинова воденица, те мељу (темељно) у његову ко-

рист, а ђаво је већ узео ушур. Пера Тодоровић је у подлицима постао прави српски Зола, подигнут на трећу потенцију (или импотиенцију) и генеалози доказују, да је Пера брат од рођеног стрица Пол' де Кокку и да је он Еокачијева стрина. Још и то чујемо, да ће г. Тодоровић да напише нов „Декамерон“, који ће се моћи употребљавати у вишим девојачким школама као читанка за будуће матере, које ће рађати уреднике „Малих Новина“ или „Добар а Петит журнала!“

Пред видовданску прославу изашла је једна Вас или ј-ска наредба од бачке епархијске власти, која забрањује српским народним учитељима и свештеницима, да не смеју изустити: „Слава ти, кнеже Лазаре и Милоше Обилићу! Вечна памет мученицима, јунацима косовским!“ Ко се од њих усуди да то изустити губи хлебац, и не само хлебац него и црни лук и њисело млеко и цушпајз и печење и може тако ићи у Назарене, ако хоће да не умре од глади, јер назаренске епархијске власти и њихове експеленције и кавалери гвоздене круне, не забрањују славити своје славне и заслужне претке, можда већ и за то, што Назарени још нису тако сретни и блажени, да имају своје владике и администраторе са 36.000 фор годишње плате, који би, у оскудици других пречих полова, растресали своје прашве ћилимове над главама народа.

Јављају, да је неко изумео тако телеграфирање, да на телеграму изиђе истоветан рукопис онога, који телеграфише. Ово ће бити врло добра клопка за хватање допова и зликоваца. Сад само треба замолити свакога допова, који је у бегству измицајушти, да од куд било телеграфише најближој полицији макар неколико речи. Ова ће га одмах познати по шакопису и сретно ће га укебати. Бадава XIX. век напредује

у свачем. Од сада дакле полицајски носеви неће вредити ништа и треба их ставити у пензију (или у футролу); од сада ће се бегунци хватати сами, ако не баш својом руком а оно својим рукописом.

Гарашалин је дакле побегао из Србије. Од како је министарску столицу обесио о клин (о који је могао и што друго обесити) све нешто није имао мира: особито му се чинило опасан Пера Тодоровић, јер му је све нешто заглазио за леђа те је у његово име писао и говорио у „Нтит Журналу.“ Ко зна за што је он и побегао сад из Србије? Можда му је Пера оставио за леђима какве зле последице, јер ти мали новинари могу у многоме да шкоде великим људима. То су вам неки натурфилософи.

Пред прославу раваничку.

Већ читамо у новинама огласе угоститељске и трговачке, како препоручују своје артикле „сад пред прославу раваничку“ Мал' те нећемо ових дана читати и оваке огласе:

— Сад пред прославу раваничку препоручујем моје капљице од зубобоље, а ко год од њих узме 10 капи на памук и у Раваници метне на зуб, неће га код куће зуб болети (догод се буде бавио у Раваници). Др. Коте(пита.)

— Поводом славе раваничке продајем Вилхелмов крв чистећи чај за сремске жандаре, који ће бити одређени да трчкају тамо амо, те ће кад буде теј пили још и више трчкати.

— Ђ. Боте синови препоручују владиним органима своја звона, која се могу употребити и против најневинијих говорника. Упутство за употребу: Чим који незваничник отвори уста, ваља оштро зазвонити, те му се ни слов-

ПОДЛИСТАК.

Заложена пуница.

Хумореска из живота.

(Свршетак.)

Иначе обичаваше Марко у сличним приликама фрак у јутру испушити, а по подне га опет заложити. За ту операцију дабогме, ишге се нешто мало новаца, — а у тром грму лежи зец. Данас Марко не има ни пребијеног парића. Ко би могао и сањати, да ће нови председник доћи још пре првога! баш сад при крају месеца, кад и најбезбожнији дијурнисте посте, као да су калуђери.

Марко је очајавао. Дошавши о подне кући, да пости, бијаше силно намргођен, набрана чела, мрка погледа, вујан и срдит у исти мах. Жена му се уплашила, а пуница се пренеразила, кад га угледаше.

— За име жива бога, шта је? пита га забринута жена.

— Синко, синко, шта ти се догодило? пита забринута пуница.

Марко ћути.

— Еј, еј, синко, кад дете ћути, онда ни рођена му

мајка не зна шта му је. Говори дакле, што се догодило, — па да тражимо лека.

Тек сада Марко Тепеија прикупи сву снагу и изјада им се. Посве истински изказа им сву своју голему невољу.

Без фрака или бар без црна капута он је данас пропао, изгубљен човек.

— А ти заложени венчани прстен. домисли се Маркова жена, (као што видите, ни она није била мање великодушна од мајке своје).

— Јест, кад не би био већ заложени! муклим гласом прошапта несретник.

Сви замукнуше. Оваки разлози не дају се побитијати.

— Е па ја ћу покушати да нешто урадим, — јави се напокон пуница. И у трен ока већ је била заогрнула плашт, насадила на главу шешир и брзим корацима створила се на улици. Она је добро знала где Марко залаже своје ствари.

За једно по сата ето ти пунице натраг. Нашла је кћер своју у сузама, а зета погружена у запећку.

— Шта ти цминдрате! повика пуница, али не напрасито, већ неким нежним, бадрећим гласом. — Све ће бити добро. Его чуј. Нисам ни ја тако извештала, да за мене Чивут не да ни пребијене мангуре. Ја заступамам вредност од најмање пет форината. При том се љубазна пу-

це неће чути, а после се може казати, да је хтео народ бити.

— Како се приближује дан раваничке славе, то потписана фабрика препоручује хрватским државним одветницима своје сигурне гвоздене касе, у које се скупљени за раваничку прославу новац може сместити и у сигурности држати а не мора се ни питати *чији је то новац и како се тај поступац зове, кад ко туђ новац одузме и однесе* бог те пита куда.

У Ш Т И Ц И.

Нашим старима је било све равно до Косова. Видићемо хоће ли нама бити бар равно до Раванице?

Неке наше власти забрањују тамо нашим певачким друштвима певати. Приличније би било, кад би те власти ишле за тим, да ми имамо што мање повода плакати.

Да се може, забранило би се у раваничкој шуми певање и косовима, да нас ни они не сећају на Косово.

Што се тиче Бранковића, то су се вап епископа Бранковића постарали и други, да се морамо сећати на њега.

Косовске споменице однела је полицаја. Баш нас силом принуђава, да спомен на Косово не носимо собом урезан у бронзи, него у срцу.

На Видов-дан није нам слободно говорити. До

ница тако мило насмеши, да је Марку живнуло срце у радости. Онда пуница настави:

— Договорила сам се са цинцаром. Ти ћеш сад поћи са мном к њему и узећеш свој фрак, а ја ћу, место фрака остати овде, као јамац док ти твоје посете не отађаш. Но једва сам га приволила на то.

— Мати! цикне од радости захвални зет и оба су пољупцима драге, пуначке пуничине ручице.

— Мамице! клицаше и Маркова жена, такођер са сузама радости у очима.

И тако се све добро свршило, и није било скандала од којег су се бојали, т. ј. да при поздраву новог већника не буде присуган и Марко Тепсија.

Ја сам напред рекао, да је ова приповест мало невероватна. Али сад морам да зажалим, што није већ свршена; јер ја бих био најсретнији, кад би ову пуницу, обасјану овом последњом неприродном жртвом за љубав свога драгог зета, предао потомству светлу и без једне пегице. Али „човек снује, а бог богује“. Суђено је било, да се догоди друкче.

Несрећа је хтела, те су се ове *службоуљудне*, или како би Марко Тепсија рекао, ове проклете визите сваки

сад је био говор забрањен само калуђерском реду Траписта. Но и они се смеју поздрављати са речима: „*memento mori*“ „сети се смрти!“ Е па и ми нећемо ништа друго но да на Видов-дан довикнемо једно другом: Сети се смрти! (својих предака)

До сад је била песма: „Што ћутиш Србине тужни?!“ а сад је за видовданску прославу дошла из Будимпеште ова: „Још ћути Србине тужни!“

Подмећу нам и протудржавне демонстрације. Дакле су неки постали далеко пре Видов-дана — видовити.

Државни надодветник Spitzer одисо је због тог од руског одбора и новце. То је учинио Spitzer, али је пре њега сигурно имао ту посла и неки Spitzel.

Три владике забранише о Видову-дну свештеницима у цркви држати слово. Четврти Василијан забранио је и службу и парастос. Па ту да не кажемо а р а т о с.

Владика Василијан дозволио би најрадије службу кнезу Лазару на Куков дан (кога нема у календару).

А бил дозволио светковати: Вуков-дан?

Ако и не би дозволио сигурно би волио.

Питамо: како можемо поштовати владика, кад нас он сам учи да ми свеце не поштујемо?

час понављале. Сад би којег већника преместили па би који нов дошао, а тај би се после неколико дана оженио и сватове држао, или би пропутовао вел. жупан, и т. д. И тако је злосретни Марков фрак путовао час к ономе, кога пуница цинцаром зваше, час опет натраг кући, и пуница би за то време, као залога морала код цинцара да одседи. Зету се већ давало и на смех и почео је, онако у шали, да пуницу своју пеца, како се цинцар можда и не срли, што тако често по који сат у тако лепом друштву проводи. (Знао је Марко да буде и галаван).

Међутим се Марко томе залагању био толико привикао, те је мислио да већ друкче и не може бити. Ни он ни његова жена нису више уздисали ни хукали, кад је требало опет поћи, да се фрак искупи. Еле првом приликом, кад се опет тако десило, наш Марко сасвим безбрижно и смешећи се рече својој пуници:

— Мајчице! није вајде сутра морам опет да те заложим. Господин пристав остао до душе, приставом, ал га начинише замеником државног одветника. Треба му опет ићи на поклоненије.

Пуница, као и досад, ни да би речи. Ишла је радо да замени зетов фрак

Но изгледа ми, као да се сама природа побунила против овог неприродног поступања. Неприродни узроци

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Ђука. Јеси ли читао како чести-ти прота Прица, позива своје подручне свештенике, да свечано прославе овогодишњи Видовдан?

Шука. А јеси ли ти читао како наши архијереји забрањују ту светковину.

Ђука. То је каприца.

Шука. Ка' Прица. Бога ми то није; то је са свим друкчије него Прица.

П у с л и ц е.

⊙. Гарашанин је у Земуну. Хајде што је пуштен на слободну ногу, — али та је нога канда и сувише слободна.

⊠. Ови дана је на дневном реду не само подметање, него и надметање у подметању.

⊡. И то је у помен Косова, што нам се неки архијереји показују к'о сова која не воли дана, та бежи и од Видовдана.

⊙. Наши архијереји требало би да су на челу ходочашћу раваничком. Али ми ћемо без њих још светлијим челом тамо отићи.

⊠. Покупили су новце; али видовданска прослава за то ипак неће банкротирати.

△. Штета што Радић није већ владика. Тај би зацело допустио да прославимо бар Вука Бранковића.

рађају неприродне последице; тако се ето догодило, — нека' ми читаоци опросте, ал ја немогу помоћи ни њима ни себи, кад се заиста тако догодило, — догодило се, да се тако звани „цинцар“, у кога је био фрак заложен, смртно заљубио у Маркову пуницу. И сам нечастиви ваљда је хтео, те се баш у те дане морала доконати пуничина масна парница, око неких десетак хиљада фр. — Она је добила парницу. . . . и удала се. . . .

Треба ли и даље да приповедам!? — Марко је добио свој фрак, ал му се није бог зна како веселио. Изгубивши пуницу изгубио је, кукавац, и све лепе снове, које је привезивао за они десетак иљада. Ти се снови испунили, ал не њему, него тако названом цинцару. Фрак је морао опет да заложу код другог цинцара, ужасног Жида, јер је морао да плати станарину. Жена га је дочекивала с дана на дан са сузним очима. Утехе није имао друге, до оних чаша пива у Шоваријевој пивари, — али и те чаше постајаху све ређе и ређе, и само пиво као да је било киселије, — од како је пуница отишла. Све се променило на горе.

Штета за Марка. Човек би га жалио и не би, јер сам је крив своје злу, који га је бес терао, да онаку ваљану пуницу даје у залог!?

(Из „Обзора“, са малим изменама.)

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом, или азбучним нередом.

Цепидлана = јунак, који ипак не може баш сваку длаку рацепати, само ону коју нађе у јајету.

Рукавица = ручна обућа, која док се носи на руци од једне је боје, а кад се (коме) баца онда је двобојна.

Начелник = човек, од кога се (од горе) најмање тражи, да има начела (али ако га има, у толико више вреди).

Протиница = канонична сметња, која причињава те неки људи не могу да постану владике.

Архитектура = она вептина којом многи зидари тако ласно могу да покажу своју — невештину.

Закон = мађарски се каже törvény, (али ако та реч долази од глагола törni = ломити, прекршити, онда боље да је и нема.)

Колач = ова ствар, коју ви најпоштенији повинар не може целом свету наметити.

Штрудла = врло добро тестано јело, које Србину још много боље прија, кад се зове савијача или гужвара.

Лопов = реч, која није српска, но у толико је опаснија, што дотичника не потсећа на Вац, ка н. пр. крадљивац.

Особитњак = реч, која нема у Вуковом речнику. Њу је ономад у очајању и у самоубилачкој намери употребио др. Ст. Павловић, — но ипак је остао жив

У мјесецу мају . . .

У мјесецу мају,
То је оно врјеме
Када би пјесници
Могли да зан'јеме,
Да одморе врло
Своје јасно грло,
А свијет да чује
Једно славује.

Јошавац.

Је л' тако? — Јесте.

Дошао Шваба у српско село да ту купи неку земљу, која ће се други дан ради дуга лицитирати, да је купи јефтино, јер су се сељани договорили да ни један не лицитира. Шваби се деси малер, изгуби буџелар с новци. Брзо најми добшара да по селу добује, ко је нашао новце нека их таки врати. И Шваба је ишао за добшарем на сваки рогаљ. Добшар је најпре довао, па онда поче овако телалити: „Овај Шваба изгубио у нашем селу своје новце. Ако их не нађе неможе сутра лицитирати. Који је год нашао новце нека му их одма врати; ако му не врати, Шваба ће се на њега срдити.“ — Па онда се окрете Шваби и з пита га: „Је л' тако, Швабо?“

Шваба је климао главом и одговарао: „Јес', комшија, јес, тако је.“

Сремац.

Досетке, наивности и др. из дечијег света,

Пред вече исповао отац малог Мишу, овај наљувао гајде па легао у кревет поред млађег брата Васе, који је лежао болестан. Мало после дође доба вечери и сви старији седоше за сто да вечерају И Миша је гладан, ал још није сасвим издувао срдњу, па неће да иште. Али на последак зачу се ипак његов ситан глас: Мати, Васа иште парче савијаче.

Мати. А што лажеш хуљове, кад ја чујем да Васа спава.

Миша. Па кад он спава а ви дајте мени

Ленка. Хоћеш ли, мати, да зинем?

Мати. А зашто да зинеш?

Ленка. Па да видиш јесам ли гладна.

Мати. А зар ти не осећаш јеси ли гладна.

Ленка. Па ја осећам, ал ти ми можда нећеш веровати.

Коста и Ленка сиграју се у башти. Мати виче Ленку:

— Ленка, оди амо да те окупам!

Ленка вели: А што да ме купаш, кад нисам прљава!

Мати (шаљивчина:) А ти се брзо мало упрљај, па хајд амо у корито! — После ћу окупати и Косту. — Је ли, Коста, ти си прљав?

Коста. Нисам, мама, прљав. — ал ја ћу се упрљати таки после, кад ме окупам.

Љубав и верност.

Љубав нас уме згревати,

Верност нас уме снажити.

Љубав у суерет иде ти,

Ал *верност* мораш тражити.

— М —

Из старих времена.

Кад сам ја ишао у школу, — давно је то било — онда су учитељи учили по старој методи. Нова је метода много боља, али ја сам и по старој научио читати и писати — иначе вам не бих могао ово написати.

Нама је учитељ говорио од прилике овако: ви'те, децо, ово писме, што стоји као будак, то је *глагол*; ово писме, што стоји као сврдо, то је *тврдо*; ово писме што изгледа као тророге виле, то је *шча* — и т. д. и т. д.

После је дошао реџ да нас испитује Покаже прутом писме О и запита баш мене: какво је то писме?

Док сам ја премисљао шта ћу да одговорим Марко Писалов иза мојих леђа прозбори прилично гласно: „Зар не знаш да је господин казао, писме што је округло као бундева то је *он*.“

А. О. А.

Из моје масне бележнице.

Кад је оно била колера у кули умре један Србин. Жалио га је и његов сусед Шваба у жалости овако реч: „Сирома мој комшија Рац, каква си страшна смрт дошвила!“

П.

Божији син.

Неки катана молио бога да му да 100 форината; ако би му бог мањ дао, рекао је у својој молитви, он неће примити, јер управо му толико треба. Катана се молио на глас, па случајно ту његову молитву чује неки богати шаљивчина, па извади из шпага девет десетица и гурне их полагао поред катане, само да види хоће ли овај своју реч одржати, т. ј. да неће примити божији дар, ако буде мање од 100 фр.*) кад се катана обазрео опази на земљи поред себе гомилицу банака, одмах их подигне, преброји их па видевши да му је бог само 90 фор. дао, почеше се мало иза уха, али ипак стрпа банке у шпаг рекавши: Па нека, бог ми остаје 10 фр. дужан.

Хајде, то било па и прошло. После неколико дана добије исти катана налог, да неко службено писмо однесе у оближње село. На путу сретне једног свештеника и повиче му: Сврћи ми с пута!“

Свештенику беше то неправо па га запита: „А ко си ти, кад хоћеш да ти ја сврнем с пута?“

„Ја сам *царев* син,“ одговори катана поносито.

„Е, лено, лепо, синко. ал ја сам *божији* син“, одговори му свештеник достојанствено.

„А! тако ли је; дакле ти си божији син!“ кликну катана пун радости. „Твој је отац мени ономад осгао дужан десет форината, сад плати за њега, и нећеш се маћи са овога места док ми не платиш.“

Сиромах свештеник вађе се у чуду са овим или лудим или пүстим катаном, — не имаде куд ни камо, већ мораде да му плати десет фор.

Како сам чуо тако сам вам приповедио.

Вуковарац.

Ситне вести.

У Лики има један човек тако висок, да увек мора најпре да клекне, кад хоће капу са главе да скине.

У Шиду има један магарац, који уме да стоји на две ноге, пуши цигару и чита „Турски Народ.“

У Бечу налази се једна женска, која по читаве сате ништа не говори. Лечницима до сад још није пошло за руком, да овај појав растумаче.

Многи не могу да растумаче како је то, да у прњавору код намастира Н. има много деце, која говоре кроз нос.

У Лондону убио се један Енглеz из очајања, што три дана није било магле.

У Будимпешти расрдило се једно дете на своју дојкињу, што му није казала: „на здравље!“ кад је кинуло — и само за то није ју позвало на двобој, што, на срећу, још не зна говорити.

*) То мора бити да се догодило здраво давно, јер данас се не шале тако ни најбогатији људи.

Слагац.

Анегдоте

Учитељ пита. Ко зна од куда је реч препокоран?
Ђаци ћуте, а један од мањих диже руку: Господине ја знам: од виргаз.

Учитељ. Перо пази: теби да отац 2 јабуке и мати 2 па имаш четир, ал ти даш твом брату Паји 2, колико остаје теби?

Пера. 4.

У. Та пази, кад од 4 даш 2?

Пера. Е, ал ја недам.

Учитељ пита. Ко зна, зашто се она код великог крета врба зове жалосна.

Сви ћуте а један мали диже руку: Господине ја знам: јербо од ње узмете прут, кад треба у школи да нас бијете.

Учитељ пита: Ко зна како се добије бисер?

Сви ћуте а један диже руку: Господине ја знам: кад се плаче.

Уч. Где си то видео?

Б. Е, моја нава 3 дана плакала, па после добила пун фес бисера.

Учитељ пита. Ко зна, зашто се она недеља испред Ускрса зове страсна?

Сви ћуте, а један од мањих диже руку: Господине ја знам: јербо је онда екзамен.

Учитељ. Кажи ти Перо: колико сата има у дану.

Пера. 25.

У. Откуда ти онај двојес пети?

П. Е ви сте јуче казали, да је већ дан за један сат нарастао

Учитељ пита на екзамену: Симо, ти си најмањи, ајде кажи, колико имаш прстију на рукама и на ногама ускупа.

Сима. На рукама има десет, а на ногама не знам данас.

Уч. како не би знао?

Сима. Е, обуко' сам чизме за екзамен.

Учитељ пита. Пајо, ајде ти кажи, је ли реч магаре глагол.

Паја. Јесте Господине.

У. Како то?

П. Може се рећи: ја магаре, ти магаре он магаре, ми магаре. —

Доста, доста, виче учитељ.

Чика пита: учите ли ви децо у школи шта.

Један одговара. Не.

Ч. А што не?

Бак. Е код нас је много, па г. учитељ не доспе.

Ч. Како н. би доспео?

Б. Е, кад мора непрестано да нас бије.

Из старих бележака покојног
нам Бабе.

Диалог.

А. А. А, мајк', ако нисам накаљао. Позајмио сам пролетос десеторици познаника нешто новаца; у нужди беху, веле, вратиће поштено, а ја опет велим, бог ми је дао, што да не помогнем свога ближњега — Кад сад ето требам нужно и сам онај новац, па олупах ноге, тражећи те човеке, да ми плате, али ти човечи као да су се договорили, па ни један да врати, те сад незнам, шта да радим са тим човецима.

Б. Б. Ама Шуко, неприлика јесте, али што си заопуцао говорити: човечи! човечи! Зар не знаш, да ваља казати: људи?...

А. А. Ја остајем при моме, јер то нису људи; да су они људи неби се дали гањати на своју дужност.

Б. Б. Аха, сад, разумем! Е, имаш и ти право!

Др. Казбулбуц.

Јуликином мадежу.

О мадежу црном на твом лицу белом

Није ласно штогод меродавно рећи,

Јер тај мадеж диван, једног дана ј' мањи,

Другог дана ј' већи.

Бог и вера, није луда.

Снаш' Јуца. Добар дан, комшинице, чујем да данас нешто прцварите Допустите да у вашој масти испечем крофне, а ви можете, кад год вам је воља, у моме купу-су кувати вашу сланину.

Мисли да је враџбина.

Нова млада први пут мјла (прала главу) своме све-кру, па га случајно опарила врло врелом водом. Свекар „нити цикву нити зуби шкрипну“ већ као помаман истрча пред кућу па забодје главу у снег, да му бол одмине. То гледала млада па поче да се крсти говорећи: „Слава богу! што ко зна то и врача; а ја сирота не знам ништа.“

Прит'љ Маша.

Прит'љ Маша био је пуц фале. Кад развезе о 48-смој, кад поведе о боју и јунаштву, (наравно своме јунаштву) онда ни краја ни конца. . . . .

Био сам вам, вели, браћо, чак и у Шпанији; тамо де има цура лепших него у самоме Мољу; па смокава, па лимунова, па — свашта! Јео сам чак и „маргароне,“ и „мароне“ и кестење. . . . Возио сам се за мога века и на коли и на лаћи и на ајзлибану, и на „форшпану“ и на „дилижанцу“; — али за једним жалим, не могу прежалити; а да ми је то доживити, ех, онда би задовољан умро, јер би могао на оном свету причати, да сам се возио боље него сам, бож' прости, свеги Илија! . . . .

Само једаред, да ми је да се повезем на томе враш-ком „делиграфу,“ па ма не подер'о ових опанака. . . . .

Др. Казбулбуц.

Фина птица.

Кад год госпа Фемка,
свога слатког Мату,
споређује сунцу,
и жеженом злату, —
он се само стресе!

Уверен је, знате,
да се речи глатке,
женице му миле,
љубезне и слатке,
тичу увек — кесе!!

Др. Назбулбуц.

Нади-ди!!

Мали Фрања нашао на столици неко „чудо“ девет-најестог века, без кога наше даме *аисолутно* — не могу живети. — Дете, к'о дете, загледало у то „чу о“ са свију страна, па кад већ није знало, шта са њим да почне, а оно га натакари на главицу, па потрчи мамици својој, вичући: мама! мама! дле, ја имам једно велико нади-ди!!... Мама полети, и брзо отме детету то — „чудо“!..

Шта мислите, какво је страшило невино дете ушртило на своју главицу??? Ко не погоди, да је то била мамина — турвира, добиће од мене један бушен грошић!

Др. Назбулбуц.

Двије другарице.

Биле двије дјевојке другарице па се надалеко разудале, а међутим протјекло је неколико година и оне се нијесу састајале. Једанпут се ипак састану, те ће једна рећи: А што ми, сестро, дје не дођеш?

Друга јој одговори: Е, не могу, сестро, од многа посла у кући, али кад ухватим дје два свијеца, да ти на једном дођем и преноћим а на другом да се кући вратим. Бели ћу ти доћи.

Т. Д.

У књижарници.

Селјак. Дајте ми један календар, који најбоље прориче, какво ће бити време.

Књижар. Ево, у овом ћеш наћи за сваки дан, какво ће кад бити време.

Селјак (гледа и пива календар). Па добро кад је тако. Ал ја би да ви мени тај календар укоричите у тврде, у здраво тврде корице.

Књижар. А зашто баш у здраво тврде корице?

Селјак. Да се могу на њега ослонити.

Ага и кмет.

У вријеме српско-турског рата дође Турчин ага у кућу свога кмета Србина негдје у равни покрај Саве; овај

боме од зулума да угости свога агу закоље јање, испече га на ражњу и онако цијело донесе и метне пред њега. Примакне се агин кер к синији, гледајући не били и он што добио. На то ће рећи ага своме керу: Уш! покретио се!

„Па нека, нека!“ одврати кмет „та доста је и био Турчин; ето је већ оматорио у турковању.

Т. Д.

Ко чита „апостол“ на Божић?!

Питали старог учу Грујицу: ко има да решава, ко ће читати „апостол“ на Божић? — а он им са свим озбиљно одговори: „*ирасици!*“... .

Без замерке: али уча је знао, шта је казао, а и имао је, по својој мњењу и право! И опет велим: без замерке Ви мали полетарци! који се обично отимате, да читате „апостол“ о Божићу; — јер господин уча није са тим мислио Вас увредити; Боже саклони! Он је хтео казати, да ће *оно дете*, кога родитељ донесе учи на поклот уобичајено „*ирасенце*“, читати и „апостол“;... еле „*фундаментат*“ долази ипак од *ирасета!* Је ли тако, господо учитељи???

Др. Назбулбуц.

Милица и Манда.

Милица и Манда ишли са вашара. Свака је купила по једно теле. Манда гледа у Миличино теле па ће рећи Твоје је теле липо, ал је моје *лишије*.

Милица. Па баш ако хоћеш, ајд, век твоје *лишије*: — само нека је моје живиздраво.

А. А.

Скупа пушка.

— „Господине, ово је добра пушка; међ браћом вреди и 1000 фор., купите је“, говораше један лопов, пошто је пушку на неког отменог путника наперио у сред шуме. Овај разумеде, да ту нема шале, извади новац и исплати пушку. Лопов пође ал наш путник почне сад у њега вишати, на које ће лопов ладвокрвно: Немојте се трудити, пушка је сасвим празна.

Стечено уверење

Ономад ми рече један познаник: „Није истина, што доктори веле да једно јаје и чаша вина могу човека 24 сата држати; ево ја сам 10 јаја појео, понио сам уз то најмање 30 чаша вина, па ипак једва стојим на ногама.“

Не тражи награду.

— Шта си ти заслужио за своје грехе?, — питао попа карајући једног дерана.

— Ја не ништем ништа за њи, — одговори овај брао

Из велике вароши.

Једна препредена жена, која је свој зават као што ћемо видети добро изучила, дође трговцу Б. с лонцем у крилу и заиште 1 кило кафе. Трговац измери и хтеде замотати, на које ће муштерија приметити: Немојте трошити папира, него успите ев' у овај лонац. — Тако и буде. Кад дође до плаћања, ал наша снаша „заборавила новце“, него остави лонац на тезгу па оде по њи, али се више не врати, и сиром трговац доцне виде, да је лонац без дна.

Више.

Једноме госту, који је пред вече дошао у крчму „код Мусе кесеџије“ беаше порција паприкаша одвећ мала. „Тодоре“ рече срдито крчмару „усекни ту свећу, да се више види!“

То је што друго.

Неки богаташ имао је слугу, а тај слуга опет имао је обичај да се свако вече опије. Једнога јутра дође слуга у собу свога госе пијан као трес

— Шта, хуљо, — продере се госа на њ — зар си почео и у зору да се опијаш!?

— Опро-простите одговори слуга муцајући то је још од јуче.“

А Зашто и жене немају браду и бркове као и људи?

Б. Па зар још' и то не знаш?

А. Не знам.

Б. За то, што не би биле у стању ћутати, кад би их бербер бријао. —

Један крчмар дао је прилепити на своја врата ову објаву:

„Молим г. г. госте, ако би случајно дошло до кавге и по томе до туче, да нико од г. гостију за тучу не узима моје столице; јер сам ја за тај посао набавио довољан број дренових, подебелих штапова, који стоје у запећку сваком госту на расположењу.“

Новије књиге

послаше уредништву на приказ.

Народни пријатељ, III свеска, год. 1889. Издаје средишњи одбор „целокупне српске народне странке“. После пет стотина година. Расматрања о косовској битци и пропасти царства српског. Написао Јаша Томић. Друго издање. Цена је појединој књижици 30 новч у Новом Саду, српска штампарија др-а Св. Милетића. 1889.

Српске народне песме о боју косовском састављене хронолошким редом. Друго издање прилог трећој свесци „Народног пријатеља“. У Новом Саду, српска штампарија др-а Св. Милетића 1889.

РЕД ШЛОВИДАЊЕ.

Пошт. лађа
од 8. марта

1889. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН, ТИТЕЛ: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА за ПОТИСКЕ СТАНИЦЕ: сваки дан осим петка у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ: сваки дан у 10¹/₂ сати пре подне.

ОДПРАВНИШТВО**КЊИЖЕВНИ ОГЛАС.**

Сад је баш изишла из штампе нова књига:

СЛУЖБА

СВЕТОМ ВЕЛИКОМУЧЕНИКУ

КНЕЗ-ЛАЗАРУ

ЦАРУ И САМОДРЖЦУ СРПСКЕ ЗЕМЉЕ.

Прештампано из црквене књиге:

„Правила молебнаа стѣхъ сербскихъ Просвѣтителѣй,“
штампане у Римнику 1761. године.

У СПОМЕН КОСОВСКЕ ПЕТСТОГОДИШЊИЦЕ.

Чист приход намењен је фонду Дра Ђорђа Патошевића за удовице и сирочад српских народних учитеља.

Цена је овој књизи 20 новч. и ко поручи на више комада добија највећи књижарски рабат 33¹/₃%. Наручбине ваља упућивати

Издавалац-штампарија А. Пајевића
у Новом Саду.

ОГЛАСИ.**Ја Ана Чилаг**

са мојом 185 центиметара дугом див-лорелеи-косом, добила сам је 14-то месечном употребом помаде, коју сам ја сама пронашла. Ова је помада једина помоћ против опадања косе Она унапређује растење косе и јача власиште Код мушких проузрокује брзо и снажно растење бркова и браде, и у опште даје длачици већ после кратке употребе природну сјајноћу и лепоту, сврх тога чува је до у најдубљу старост од преране оседлости. Цена је једне тегле 2 фор Разашљање дневно на све стране света одмах по плаћеном готовом новцу или унаточ (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse
куда треба све наручбине слати.

При наручбини од 6 тегли на више 25% попушта и плаћена поштарина. 6—20